

Heerlenaar Mitch Valize: 'Handbike is een uitdagende sport'

Dromen van Tokio

Het duurt nog vier jaar, maar Mitch Valize uit Heerlen is er nu al volop mee bezig. Hij wil in 2020 de Paralympische Spelen in de Japanse hoofdstad meemaken. En vooral, hij wil er als handbiker scoren. Bovendien, naast dit wielonderdeel heeft hij nog andere ijzers in het vuur. Hij zou ook in het zitvolleybal present kunnen zijn, want de 20-jarige student - die momenteel midden in de tentamens van de gezondheidswetenschappen zit - is een ambitieuze sportbeoefenaar. „Ik sta er niet eens bij stil dat mijn linkerbeen al vanaf mijn geboorte er iets anders uitziet dan bij ieder ander. Bij Bekkerveld, de club bij mij om de hoek, heb ik met evenveel enthousiasme gevoetbald als andere jongens. Sterker nog. Ik train nog steeds de meisjesjunioren. Tevens ben ik grensrechter bij het tweede elftal.”

Door Wiel Verheesen

Wie denkt dat Mitch Valize zich alleen voor honderd procent op de sport gestort heeft omdat hij zich wilde bewijzen ten opzichte van leeftijdgenoten die niet minder

ontwikkeld linkerbeen werden geboren heeft het mis. „Sport heeft me altijd aangetrokken. Ik heb ook nooit het gevoel gehad dat ik anders was dan andere jongens,” klinkt er op een vrolijke toon. „Alleen wie goed kijkt zou kunnen zien dat ik niet loop zoals de meeste mensen.

Zelf heb ik dat nooit als zodanig ervaren. Ik werd, om het maar in niet alledaagse bewoordingen te zeggen, geboren met een congenitaal reductiedefect aan mijn linkerbeen. Dat hield in dat mijn boven- en onderbeen korter waren dan normaal en dat ik geen kuitbeen had. Intussen heb ik een operatie ondergaan waarbij mijn linkervoet werd geamputeerd en het scheenbeen is gecorrigeerd. Logisch dat ik sindsdien een paar dagen per week aan het revalideren ben bij Adelante in Hoensbroek. Het doet niets af aan het feit dat na het verdwijnen van de pijn mijn talent als sporter echt tot uiting is gekomen.”

Mitch Valize tovert een glimlach op zijn gezicht alsof hij daarmee zijn ambities wil duidelijk maken. „Handbike is een uitdagende sport.” Studie- en revalidatiebezigdheden hebben overigens geen invloed op de sportieve verwachtingen.

De sympathieke Heerlenaar ('als 6-jarige met mijn ouders vanuit Heerlerheide naar hartje Heerlen verhuisd') is gewoon menig uurtje bezig met training, ongeacht of dat in het Limburgse heuvelland is met zijn handbike ('die kost al gauw een dikke achtduizend euro') of een zitvolleybaltraining in Belfeld, of naar het sportcentrum Papendal waar de nationale top bijeengeroepen wordt.

„Ik maak met mijn auto heel wat kilometers,” legt hij uit, „maar het hoort er gewoon bij.” Intussen verheugt hij er zich op dat er ook vanuit Adelante en Papendal naar een professionele structuur wordt gewerkt. „Anders zou je nooit aan Paralympics kunnen denken.”

Tegelijkertijd wil hij, naast zijn streven naar sportieve prestaties benadrukken dat hij zijn toekomst ziet in de bewegingswetenschappen. Maar dat de trainingswedstrijden in Hoensbroek ('waar voor ons een baan wordt aangelegd') of op Papendal verder heel normaal zijn, net zo goed als zijn deelname aan de Kaunertaler Gletscherstrasse in Oostenrijk op 16 juni staat buiten kijf. „Een pittige wedstrijd met veel hoogteverschil. Ik kijk er naar uit.”